

Repertoriumnummer 2026/ 7465
Rolnummer
Datum van uitspraak 19 juni 2026

☐ Aan te bieden aan de
ontvanger

Veroordeling bijdrage geïnd 26 €

OVENSCHRIJFING
KANTOOR RECHTS-
ZEKERHEID!

VON – EVT
B

NEDERLANDSTALIGE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG BRUSSEL

Beschikking

- EINDBESCHIKKING OP TEGENSpraak
- BEVEL TOT BETALEN – DWANGSOMMEN – HERSTELVORDERING

9de kamer
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

De beslagrechter wijst de volgende beschikking in de zaak:

A.R.

, ondernemingsnummer , met zetel te

eisende partij,

advocaat: mr. , met kantoor te

tegen:

Het **VLAAMS GEWEST**, ondernemingsnummer voor wie optreedt de **WOONINSPECTEUR VAN HET VLAAMS GEWEST**, met kantoren gevestigd te 1000 Brussel, Havenlaan 88/22,

verwerende partij,

advocaat: mr. , met kantoor te

I. Rechtspleging

1. Bij dagvaarding van 21 oktober 2026 heeft eisende partij de vordering voor de rechtbank gebracht.

Bij beschikking van 31 oktober 2025 zijn, overeenkomstig artikel 747 Ger.W., conclusietermijnen bepaald en werd de rechtsdag oorspronkelijk vastgesteld op 8 mei 2026. Bij beschikking van 24 april 2026 op grond van artikel 748 Ger.W. zijn bijkomende conclusietermijnen verleend en is een nieuwe rechtsdag bepaald op 12 juni 2026.

Overeenkomstig artikel 748*bis* Ger. W. houdt de beslagrechter enkel rekening met de laatst genomen (synthese)conclusies van de partijen, met name:

- de conclusie van eisende partij, digitaal neergelegd op 15 mei 2026,
- de conclusie voor verwerende partij, digitaal neergelegd op 5 juni 2026.

Eisende partij legde op 22 mei 2026 haar stavingstukken neer op de griffie. Verwerende partij legde haar stavingstukken digitaal neer op 28 april 2026 en 5 juni 2026 en fysiek op de zitting van 12 juni 2026.

Op de openbare terechtzitting van 12 juni 2026:

- zijn verschenen:
 - o mr. _____ voor eisende partij,
 - o _____, bestuurders van eisende partij,
 - o mr. _____ loco mr. _____ voor verwerende partij,
- zijn voornoemde advocaten, evenals dhr. _____ en mevr. _____, gehoord,
- zijn de debatten gesloten en is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werden toegepast.

II. Vorderingen

2. De vordering van eisende partij, de _____, strekt ertoe:

“Het verzet ontvankelijk te verklaren, en navolgend,

Het bevel tot betaling – stuiting dwangsom betekend op datum van 25 september 2025 teniet te doen en alzo de stuitende werking ervan op te heffen.

Het bevel tot betaling – stuiting dwangsom betekend op datum van 24 maart 2026 teniet te doen en alzo de stuitende werking ervan op te heffen.

Verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, op datum van dagvaarding begroot op het basisbedrag van €3.924,42.”

3. De vordering van verweerder, (de Stedenbouwkundige Inspecteur van) het Vlaamse Gewest, strekt ertoe:

“Alle vorderingen van eiseres als ontvankelijk doch ongegrond af te wijzen;

Eiseres te veroordelen tot betaling van alle kosten van de procedure, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding begroot op 1.883,72 euro;”

III. Feiten

4. De voor huidige discussie relevante feiten zijn als volgt samen te vatten.

Eiseres is eigenaar van een gebouw gelegen te _____ en kadastraal aangeduid als 'building' gekend onder _____. Volgens eiseres betreft dit een multifunctioneel complex met kantoren en woonegelegenheden.

Volgens eiseres, maar hieromtrent liggen geen stukken voor, was er al sinds 2012 discussie over het vergund karakter en werden vermeende bouwovertreedingen vastgesteld. Een initiële onbewoonbaarverklaring in 2012 werd verholpen.

Op 26 april 2019 werd een proces-verbaal en herstelvordering opgesteld (stuk 1 en 2 verweerder). Hierin werd vastgesteld (er kan enkel voortgegaan worden op het P.V., aangezien de technische vaststellingen niet bijgebracht worden):

- Wat betreft het hoofdgebouw: 16 strafpunten omwille van 1) vochtschade in de hal op de eerste verdieping, 2) gebreken aan de elektriciteit (diverse loshangende kabels, niet afgedekt verdeelbord, etc.) en 3) (andere gebreken) in de kelder asbesthoudende isolatie.
- Wat betreft de niet toegankelijke woningen (1, 2, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14): ongeschikt omwille van de gebreken aan het gebouw.
- Woning 31 strafpunten (onvoldoende licht en lucht, vocht, geen rookmelders).
- Woning 22 strafpunten (geen rechtstreekse natuurlijke verlichting, buitenverluchting).
- Kamer 50 strafpunten (geen lavabo, geen natuurlijke verlichting, buitenverluchting, geen deurbel of afsluitbare brievenbus).
- Kamer : 53 strafpunten (geen lavabo, geen deur tussen private en gemeenschappelijke delen, geen deurbel of afsluitbare brievenbus).
- Woning 16 strafpunten (opmerking: stof op verdeelbord).
- Gemeenschappelijke keuken (15 strafpunten) en badkamer (3 strafpunten).
- Overschrijding van de bezettingsnorm.
- Inbreuken op de stedenbouwkundige wetgeving (bestemmingswijziging zonder toelating).

Blijkens de conclusie van eiseres (p. 4-5) gaf de onbewoonbaar- en ongeschiktverklaring ook aanleiding tot hercontroles en administratieve procedures, doch deze liggen niet voor.

Op 22 maart 2022 zou een hercontrole uitgevoerd zijn in het licht van de nieuwe wetgeving (dit stuk ligt niet voor, doch dit blijkt uit het arrest van 11 januari 2024) waaruit zou blijken dat voor het gebouw één gebrek van categorie II en één gebrek van categorie III werd vastgesteld. Hoewel dit stuk niet voorligt, lijkt er geen discussie tussen partijen dat dit dezelfde materiële vaststellingen betreft zoals opgenomen in het proces-verbaal van 26 april 2019.

Bij vonnis van de kamer 25N (correctionele kamer) van deze rechtbank van 15 september 2022 werd de herstellvordering van verweerder als volgt ingewilligd:

"Veroordeelt _____ *om wat betreft het onroerend goed gelegen te*
kadastraal gekend als _____
;
;
- ofwel een andere bestemming te geven op basis van de bepalingen van de Vlaamse Codex
Ruimtelijke Ordening,
- ofwel het pand te slopen, tenzij dit verboden is op grond van wettelijke, decretale en
reglementaire bepalingen;

Veroordeelt _____ *om dit herstel uit te voeren binnen een termijn van maximaal 12*
maanden vanaf de betekening van dit vonnis, onder verbeurte van een dwangsom van 150 EUR per
dag vertraging bij de niet-uitvoering binnen de voormelde termijn van de hoger vermelde
herstelmaatregel, met een maximum aan te verbeuren dwangsommen van 300.000 EUR;

Bij gebreke aan uitvoering van de voormelde herstelmaatregel binnen de voormelde termijn, machtigt
het college van burgemeester en schepenen van _____ *om van rechtswege in de*
uitvoering van de maatregelen te voorzien, waarvan _____ *alle kosten moet dragen;*

Machtigt de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van _____
om de kosten van herhuisvesting van de bewoners van de woonentiteiten in het pand te verhalen op
beklaagde

In beroep werd deze herstellvordering evenwel essentieel gewijzigd. Met name was het hof van beroep te Brussel in het arrest van 11 januari 2024 (stuk 2 eiseres, stuk 4 verweerder) van oordeel dat er geen sprake was van stedenbouwkundige inbreuken. Er volgde ook een vrijspraak voor de vermeende gebreken aan de woningen 1 en 13. Er werd bewezen verklaard (randnr. 9): één gebrek van categorie II (brandonveiligheid) en één gebrek van categorie III (risico op elektrocutie) aan het gebouw. De herstellvordering werd als volgt opgelegd:

"Veroordeelt beklaagde _____ *om de werken uit te voeren om de gebreken aan het pand*
gelegen te _____ *in het kadaster geregistreerd onder*
_____ , en aan de woongelegenheden met bussen
2, 3, 4, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 14 en 15, zoals vastgesteld in de processen-verbaal van 19 februari 2019 (stuk
5/1 van het strafdossier) en 22 maart 2022 (stuk 17 van het strafdossier) te verhelpen in het pand en
de woongelegenheden conform te maken en overbewoning te beëindigen.

Beveelt dat beklaagde _____ *dit herstel zal uitvoeren binnen een termijn van 6 maanden*
nadat het gegeven arrest in kracht van gewijsde is getreden, onder verbeurte van een dwangsom van

150 EUR per dag vertraging en begrensd tot 300.000 EUR, die zal verbeuren na het verstrijken van de gestelde termijn en na betekening van het gegeven arrest.

Beveelt dat de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van eventueel ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregelen kunnen voorzien op kosten van beklaagde ; voor het geval dat deze door haar niet binnen de gestelde termijn worden uitgevoerd.

Machtigt de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van om de eventuele kosten van herhuisvesting te verhalen op beklaagde

Het cassatieberoep tegen dit arrest werd verworpen (stuk 5 verweerder). Deze veroordeling is definitief geworden en de werken dienden uitgevoerd te zijn tegen 7 november 2024.

Op 25 maart 2025 werden aangehaalde uitspraken betekend aan eiseres (stuk 6 verweerder).

Naar mening van verweerder was niet voldaan aan de herstellvordering, zodat op 25 september 2025 een verjaringsstuitend bevel tot betalen werd betekend (stuk 7 verweerder, stuk 1 eiseres), hetgeen betrekking had op dwangsommen verbeurd in de periode 26 maart 2025 tot 15 september 2025.

Bij dagvaarding van 21 oktober 2025 vecht eiseres dit bevel tot betalen aan en werd huidige zaak aanhangig gemaakt.

Op 24 maart 2026 werd een nieuw verjaringsstuitend bevel tot betalen betekend aan eiseres (stuk 12 eiseres), hetgeen betrekking had op dwangsommen verbeurd in de periode 26 maart 2025 tot 19 maart 2026.

Bij eisuitbreiding wordt ook dit bevel tot betalen aangevochten in huidige procedure.

5. Op 3 maart 2025 was evenwel reeds een nieuw proces-verbaal opgesteld en een nieuwe herstellvordering (P.V. Hierin werd vermeld (reden van tussenkomst) dat aan de (vorige) herstellvordering niet voldaan is en dat nieuwe overtredingen werden vastgesteld. Hierin werd vervolgens vastgesteld (er kan enkel voortgegaan worden op het P.V., aangezien de technische vaststellingen niet gevoegd zijn):

- Wat betreft het hoofdgebouw: 1 gebrek categorie I en 1 gebrek categorie II omwille van 1) vochtschade in de kelder (opstijgend vocht), 2) negatief brandverslag en 3) (opmerkingen) verluchttingsrooster verwarmingsketel en asbesthoudende isolatie in de kelder.
- Wat betreft de niet toegankelijke woningen (1, 2, 4, 5, 6, 8, 10, 11, 12, 14, 15): ongeschikt omwille van de gebreken aan het gebouw.
- Woning 1 gebrek categorie I, 3 gebreken categorie II en 3 gebreken categorie III, (ongeschikt en onbewoonbaar)

- Woning : 2 gebreken categorie I, 2 gebreken categorie II (ongeschikt).
- Woning 4 gebreken categorie I, 1 gebrek categorie II (ongeschikt),
- Woning 4 gebreken categorie I, 1 gebrek categorie II (ongeschikt),
- In strijd met het arrest werd vastgesteld dat er een stedenbouwkundige inbreuk voorhanden was.

IV. Motieven van de beslissing

IV.A. Ontvankelijkheid

6. De ontvankelijkheid van de vordering van eiseres wordt niet betwist. Evenmin zijn er ambtshalve op te werpen gronden van niet ontvankelijkheid voorhanden. De vordering is ontvankelijk.

IV.B. Ten gronde

IV.B.1. Standpunten van partijen

7. In een eerste middel werpt eiseres op dat de bevelen tot betaling foutief zijn, doordat deze verwijzen naar het vonnis van de correctionele rechtbank van 15 september 2022, terwijl deze titel niet meer actueel is. (1ste middel, p. 7-8 besluiten)

Ook het arrest is niet meer actueel (2de middel, p. 8-10 besluiten). De gebreken waarop de herstellvordering betrekking heeft, werden immers verholpen. Verweerder werd hiervan meermaals op de hoogte gebracht, maar weigerde een hercontrole uit te voeren. Verweerder ging overigens na het arrest van 11 januari 2024, hetgeen gunstig was voor eiseres, over tot het formuleren van een nieuwe herstellvordering. Minstens is er sprake van rechtsmisbruik.

8. Verweerder meent dat er geen sprake is van een volledig herstel van de conformiteit (punt III.1, p. 14-15 besluiten). Het doel van de herstellvordering is het pand volledig conform te maken en zolang dit niet is gebeurd, blijft de titel actueel. De woning moet opnieuw volledig voldoen aan de minimale kwaliteitsnormen (zie Cass. 6 mei 2014, rolrs.).

Bijgevolg zijn de dwangsommen effectief verbeurd (punt III.2, p. 15-18 besluiten). Over de termijnen is geen discussie en de dwangsommen lopen vanaf 26 maart 2025. Het bewijs van uitvoering dient gegeven te worden aan de hand van een proces-verbaal van controle, behoudens bewijs van tegendeel (art. 3.46 Vlaamse Codex Wonen). Eiseres draagt dus de bewijslast en het bewijs van het herstel wordt niet geleverd. De dwangsommen zijn aldus verbeurd.

Er is geen sprake van misbruik (punt III.3, p. 18-19 besluiten).

IV.B.2. Beoordeling

IV.B.2.1. Omtrent de uitvoerbare titel in de bevelen tot betaling

9. In beide aangevochten bevelen tot betalen van respectievelijk 25 september 2025 en 24 maart 2026 wordt verwezen naar de correcte uitvoerbare titel, met name het arrest van 11 januari 2024. Hoewel hierin ook wordt verwezen naar het eerdere vonnis (van 15 september 2022), dat wat betreft de herstellvordering werd hervormd, doet hieraan geen afbreuk.

Dit middel van eiseres is niet gegrond.

IV.B.2.2. Omtrent de dwangsommen

10. De regeling van de dwangsom gaat uit van een strikte taakverdeling tussen de rechter die de dwangsom heeft opgelegd (de bodemrechter of de dwangsomrechter) en de beslagrechter (of executierechter) die enkel kan oordelen of de dwangsommen al dan niet verbeurd zijn.

De taak van de beslagrechter bestaat erin te onderzoeken of de hoofdveroordeling werd nagekomen. Om die vraag te beantwoorden moet deze de opgelegde verplichting toetsen aan de uitvoering die hieraan gegeven is. Het rechterlijk gebod of verbod waarop de dwangsom is gesteld moet restrictief worden uitgelegd. De beslagrechter kan de draagwijdte van de beslissing van de bodemrechter (dwangsomrechter) op grond waarvan verbeurde dwangsommen worden ingevorderd niet uitbreiden.

De dwangsom verbeurt enkel wanneer er zonder redelijke discussie een inbreuk op de opgelegde verplichting is. Bij redelijke twijfel of een bepaalde gedraging wel of niet plaatsvond, kan geen dwangsom verbeuren. (zie E. DIRIX, Beslag, in A.P.R., Mechelen, Kluwer, 2018, p. 71, nr. 92)

Wel kan de beslagrechter de draagwijdte van de uitvoerbare titel nader onderzoeken. Is de dwangsomveroordeling precies geformuleerd, dan is er voor de executierechter geen marge van beoordeling. In de andere gevallen dient hij rekening te houden met het doel en de geest van de dwangsomveroordeling. De vordering wordt dan geacht niet verder te strekken dan het daarmee beoogde doel. (zie E. DIRIX, Beslag, in A.P.R., Mechelen, Kluwer, 2018, p. 71, nr. 92)

11. In deze is de hoofdveroordeling (herstellvordering) opgenomen in het arrest 11 januari 2024 en als volgt geformuleerd:

"Veroordeelt beklagde om de werken uit te voeren om de gebreken aan het pand gelegen te , in het kadaster geregistreerd onder , en aan de woongelegenheden met bussen zoals vastgesteld in de processen-verbaal van 19 februari 2019 (stuk 5/1 van het strafdossier) en 22 maart 2022 (stuk 17 van het strafdossier) te verhelpen in het pand en de woongelegenheden conform te maken en overbewoning te beëindigen."

Deze veroordeling is duidelijk. Met name werd eiseres veroordeeld om de gebreken die aanleiding hebben gegeven tot de processen-verbaal van 19 februari 2019 (afgesloten op 26 april 2019) en 22 maart 2022 te verhelpen. Hoewel het correct is dat conform de door eiseres aangehaalde rechtspraak, vanuit reglementair perspectief slechts sprake is van een volledig herstel indien de woningen terug volledig conform zijn, strekt dit zich niet uit tot de huidige discussie. De herstellvordering is beperkend opgelegd in de hoofdveroordeling (arrest van 11 januari 2024), zodat het de beslagrechter niet toekomt de uitvoerbare titel (de dwangsom) uit te breiden tot andere situaties. Bovendien kan het niet de bedoeling zijn dat uit de herstellvordering dewelke in deze voortvloeit uit een strafrechtelijke veroordeling, ruimere gevolgen afgeleid worden dan voortvloeien uit deze uitspraak.

In tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt is dus het loutere feit dat geen conformiteitsattest werd bekomen of dat ondertussen andere en nieuwe gebreken werden vastgesteld, niet voldoende om te oordelen dat niet voldaan is aan de herstellvordering zoals uitgesproken bij arrest van 11 januari 2024 en aldus dwangsommen verbeuren.

12. Wel wordt verweerder gevolgd in de stelling dat ingevolge art. 3.46 van de Vlaamse Codex Wonen eiseres het herstel moet melden en vervolgens, behoudens tegenbewijs, het herstel blijkt uit het proces-verbaal van de wooninspecteur. Uit art. 3.46 Vlaamse Codex Wonen volgt aldus dat de bewijslast van de uitvoering van het herstel, bij gebrek aan controle, op eiseres rust.

In deze blijkt dat op 23 juni 2022 (stuk 5 eiseres) door de raadsman van eiseres aan de gemeente melding werd gemaakt van het verhelpen van de gebreken categorie III en een aantal van categorie II. Dit werd door de Vlaamse overheid ook niet betwist, doch er werd op 13 juli 2022 gemeld dat een hercontrole moest plaatsvinden (stuk 4 eiseres). In mei 2023 werd gemeld dat de overige gebreken categorie II verholpen werden en werd om een hercontrole gevraagd (stukken 6-7 eiseres), hetgeen evenwel werd geweigerd.

Hoewel deze eenzijdige stukken, die overigens dateren van voor het arrest van 24 januari 2024, het herstel niet bewijzen, blijkt dit wel afdoende uit het proces-verbaal en de nieuwe herstellvordering van de diensten van verweerder zelf van 3 maart 2025. (stuk 10-11 verweerder)

Wordt dit recente proces-verbaal immers vergeleken met het initiële proces-verbaal (stuk 1-2 verweerder), blijkt hieruit dat geen enkele van de initieel weerhouden gebreken die aanleiding hebben gegeven tot de ongeschikt en/of onbewoonbaarverklaring terugkomen of vastgesteld worden in het laatste proces-verbaal.

Ten eerste is in het proces-verbaal van 2025 geen sprake meer van een overbewoning zoals vermeld in het arrest van 11 januari 2024, zodat aangenomen kan worden dat dit verholpen was.

De gebreken aan het gebouw, dewelke vallen onder categorie I of II zoals vermeld in het proces-verbaal van 2019 (vochtschade in de hal en gebreken aan de elektriciteit), worden niet opgenomen in het proces-verbaal van maart 2025 (hierin is sprake van vocht in de kelder en brandverslag). Ook deze oorspronkelijke gebreken waren aldus op 14 januari 2025 (datum vaststellingen) verholpen, hoewel er sprake was van nieuwe gebreken.

Wat betreft de woningen die initieel (in 2019) niet toegankelijk waren

), waren enkel de gebreken aan het gebouw weerhouden, zodat dit ook moet geacht worden verholpen te zijn. Hetzelfde geldt voor de woning waarvoor in 2019 geen bijkomende gebreken werden vastgesteld.

Voor de overige woningen) geldt:

- was bij de eerste vaststellingen nog opgedeeld in twee kamers, doch in 2025 niet meer, zodat de vaststellingen niet meer van toepassing zijn,
- : was bij de tweede controle niet toegankelijk, zodat geen bijkomende vaststellingen werden gedaan. Bij de eerste controle was trouwens slechts sprake van twee kleine gebreken, zodat er bij gebrek aan de gebreken van het gebouw, geen ongeschiktheid was,
- : Was bij de tweede controle niet toegankelijk, zodat geen vaststellingen werden gedaan.

Tot slot wordt in het proces-verbaal van 2025 ook geen melding meer gemaakt van de gebreken aan de gemeenschappelijke badkamer en keuken (dit betrof trouwens de kamer(s) 3).

Verder kan aangenomen worden dat indien de herstellvordering op basis van het arrest van 11 januari 2024 niet voldaan was, er eigenlijk ook geen nood was om een nieuwe herstellvordering op te stellen.

Bijgevolg is afdoende bewezen dat de gebreken die aanleiding hebben gegeven tot de herstellvordering in het arrest van 11 januari 2024 hersteld waren in januari 2025, conform de opgelegde herstellvordering. Aangezien de dwangsommen slechts kunnen verbeuren vanaf 26 maart 2025, dient vastgesteld te worden dat er geen dwangsommen verbeurd zijn.

13. De vordering van eiseres is dan ook gegrond in de mate dat de dwangsommen worden betwist.

Er wordt evenwel vastgesteld dat de vordering van eiseres de gehele bevelen tot betaling viseert. Deze bevelen hebben evenwel ook betrekking op onder meer de betekeningskosten. Deze kosten komen op grond van art. 1024 Ger.W. ten laste van eiseres. Er is dus geen reden om de volledige bevelen tot betaling teniet te doen.

V. Kosten

14. De vordering van eiseres is (wat betreft de dwangsommen) gegrond, zodat verweerder veroordeeld wordt tot de kosten van het geding.

Partijen vorderen geen afwijking van het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding, doch begroten een ander bedrag. De vordering betreft een niet in geld waardeerbare vordering, aangezien het gaat om een uitvoeringsgeschil (zie Cass. 12 januari 2012, rolnr. _____; zie Handboek Burgerlijk Procesrecht, Mechelen, Kluwer, 2025, nr. 1856, 1857 en 2085).

De betaling van het rolrecht komt in deze in principe ten laste van verwerende partij. Het Vlaams Gewest (voor wie de Wooninspecteur optreedt) is evenwel vrijgesteld van de betaling van het rolrecht op grond van art. 161, 1° en 1bis W.Reg. juncto art. 279/1 W.Reg.

VI. Uitvoerbaarheid bij voorraad

15. Uit de artikelen 1395, tweede lid, en 1039, eerste lid, Ger. W. volgt dat de beslissingen van de beslagrechter van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad zijn.

VII. Beslissing

De beslagrechter,

Rechtsprekend in eerste aanleg en op tegenspraak,

Verklaart de vordering van _____ ontvankelijk en als volgt gegrond,

Zegt dat de dwangsommen opgenomen in de hierna volgende bevelen tot betaling niet verbeurd zijn en dus niet verschuldigd door _____ :

- Het bevel tot betaling van 25 september 2025 op verzoek van de Wooninspecteur van het Vlaams Gewest betekend aan _____ bij exploit van gerechtsdeurwaarder _____, met standplaats te _____, en
- Het bevel tot betaling van 24 maart 2026 op verzoek van de Wooninspecteur van het Vlaams Gewest betekend aan _____ bij exploit van gerechtsdeurwaarder _____ met standplaats te _____

Doet deze bevelen tot betaling teniet, behoudens in zoverre deze betrekking hebben op de betekening(skosten) van 25 maart 2025,

Wijst het meer of anders gevorderde af,

Veroordeelt (de Wooninspecteur van) het Vlaams Gewest tot de kosten van het geding, in hoofde van de bv Scheers en Van Lint begroot op €417,29 (dagvaarding, met inbegrip van de bijdrage begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand) en €1.883,72 (rechtsplegingsvergoeding),

Stelt vast dat het Vlaamse Gewest vrijgesteld is van betaling van het rolrecht,

Aldus uitgesproken ter openbare terechtzitting van de 9de kamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, op 19 juni 2026,

waar aanwezig waren en zitting namen:

- , beslagrechter,
- , griffier.